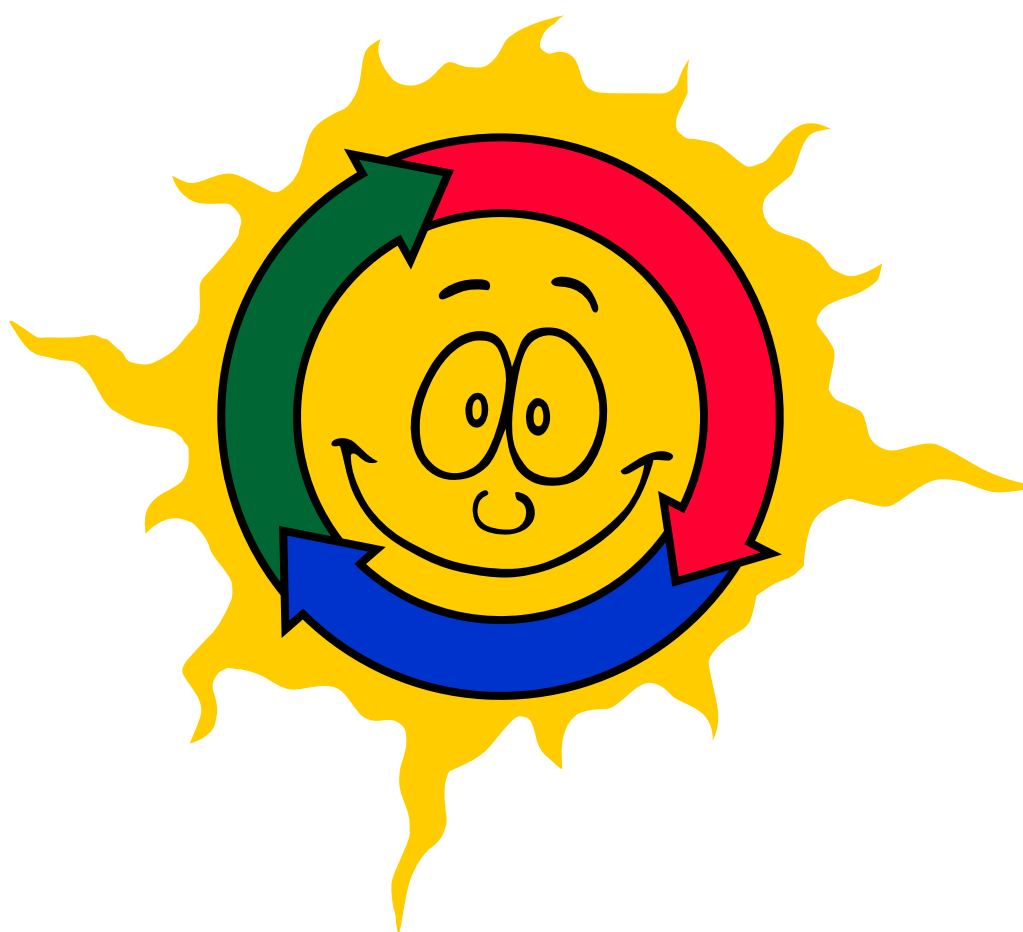

20 særligt udvalgte fiaskoer

Miljø- og EnergiCentret

1994– 2014 på Høje Taastrup Torv.

Jubilæumsskrift

20 kr

Indholdsfortegnelse

Forord

Forord ved borgmester Michael Ziegler

Ingen vindmøller i Sengeløse

Masser af inspiration – men ingen hørte det

Høje-Taastrup Frugtformidling

Regnvandsanlæg som uddannelsesprojekt

Spisefisk i haven/krebselaug

Frilandsgriselaug på Høje Taastrup Præstegård

Ingen tog cyklen

Kyllinger ud af ægget

Delebilklubben måtte lukke

Jordbrugsparceller i Reerslev

Ingen hjælp til Gadebørn i Nigeria

Indsamling af bioaffald fra en samlet bebyggelse - nix

Opslagstavlen 2640

Reparation af printere

Når olien slipper op.....

Pas en andens have

Lars og Helle valgarrangement

Få fik selvforsynerhjælp i egen have

Erhvervsnetværk for håndværkere

Lej lokalt - åbenbart ikke

FORORD

Miljø- og EnergiCentret slog første gang dørene op lørdag den 3. september kl. 10.00 i 1993 på adressen Køgevej 90. Da var navnet Miljøbutikken .

Ved årsskiftet flyttede vi til Køgevej 77 - også her i lånte lokaler stillet til rådighed af den lokale handelsstandsforening og som vi skulle fraflytte inden udgangen af februar samme år.

Den 22. marts 2014 kunne vi indvie nye lokaler på Høje Taastrup Torv og under nyt navn Miljø- og EnergiCentret. Siden har vi holdt til på torvet i ikke færre end fire lejemål. Det er denne tilknytning til Høje Taastrup torv gennem nu 20 år vi med dette årsskrift vil markere.

Traditionen tro sker det ved at fokusere på noget af det der gik galt gennem årene - og der er gået meget galt, for vi har arbejdet med mange ting.

Det gode ved fiaskoer er at dem bliver man klogere af. Vi står i dag klogere på miljø- og energiarbejde. Ganske mange fiaskoer rigere.

I det følgende vil vi præsentere 20 særligt udvalgte. Nogen har vi fortalt om tidligere fra udgivelser i 2003 og 2009. Andre er kommet til inden for de seneste fem år.

Vi er stolte af vores fiaskoer. Tænk sig et 20 års skrift der udelukkende består af selvros og pral. Det vil ikke være troværdigt. Alle dummer vi os og der er ingen grund til at putte med det. Andre kan lære af det og forhåbentlig styre uden om de værste fejltagelser.

Det er dog ikke fiaskoer alt sammen. Bagest i vores årsskrift vil du finde godt 50 eksempler på ting der er gået godt og som vi er stolte af.

God fornøjelse med læsningen.

Bestyrelsen marts 2014

Forord ved borgmester Michael Ziegler

Høje-Taastrup Kommune har vandret side om side med Miljø- og Energicentret i 20 lange år. Vi har taget det ene skridt efter det andet hen imod en mere bæredygtig fremtid. I de seneste år har vi især gået klimavejen.

Så længe FN, regeringen og verdens førende forskere er enige om sammenhængen imellem CO₂-udledning, global opvarmning, stigende verdenshave og farlige vejrfænomener, kan vi ikke sidde advarslerne overhørig.

Derfor har Høje-Taastrup siden 2008 været klimakommune. Vi har forpligtet os over for Danmarks Naturfredningsforening til at sænke CO₂-udledningen med to pct. om året. Derfor energirenoverer vi, køber elbiler og solceller, ruller fjernvarme ud og planter skov.

Og blandt andet derfor støtter vi stadig vores gode gamle Miljø- og Energicenter, der på 20. år holder os i ørerne med bæredygtige budskaber.

Jeg er stolt af de resultater, vi kan fremvise. Vi har overopfyldt klimamålsætningen med adskillige procent. I løbet af de første fire år som klimakommune har Høje-Taastrup reduceret sin CO₂-udledning med 15 pct. som geografisk enhed og med hele 24 pct. som kommunal virksomhed. Det er vel og mærke sket, samtidig med at vi har oplevet en markant vækst af indbyggere og arbejdspladser.

Vi fortsætter som klimakommune, med en ny aftale frem til 2017, og har samtidig underskrevet EU's borgmesterpagt for kommuner, der går videre end EU's mål om at reducere CO₂-udledningen med 20 pct. in-

den 2020 ift. niveauet i 1990.

Miljø- og Energicentret har været en vigtig følgesvend på vandringen. Centret har arbejdet utrætteligt for at få borgere og boligselskaber i tale om elbiler, elcykler og andre miljørigtige tiltag.

Det handler ikke kun om klima, selv om det er et emne, der står øverst på dagsordenen. Det handler også om rent vand, genbrug, affaldshåndtering, fair trade og meget andet, og I stiller beredvilligt op overalt: i skoler, på markeder og ved diverse events.

I er en stor autoritet her i kommunen. Men, indrømmet, ikke alle forestillinger om klima og miljø har været rigtige igennem årene, og ikke alle råd lige gode. Nogle tiltag har ledt på vildspor, og nogle samarbejdspartnere har måttet give op undervejs.

Det er modigt at lade dette årsskrift handle om fejl. Men for det første bliver det jo hurtigt tydeligt, at fejlene er få, og for det andet indgyder selvransagelsen tillid til, at Miljø- og Energicentret går til sagerne uden forfængelighed og fordomme.

Da bliver det så meget desto mere troværdigt, når vi sammen går ud og siger, at en elbil kan køre tværs igennem Nordsø-regionen, når vi anbefaler fjernvarme eller foreslår nogle løsninger til, hvordan man kan energirenovere sit hus.

Tak for samarbejdet. Vi har nået rigtig meget i fællesskab. Men mere skal gøres, før kommunen bliver rigtig bæredygtig og CO2-neutral. Det skal nok tage endnu 20 år, og derefter skal vi stadig bruge nogen til at holde os fast på dydens smalle sti.

Hjertelig tillykke med jubilæet.

VINDMØLLER I SENDELØSE

MEC skal arbejde for vedvarende energi. En rigtig god vedvarende energikilde er vindmølleenergi.

I starten af 90'erne havde NESAs (Nu Dong energy) en særlig vindmølleafdeling, som skulle arbejde for at få vindmøller hvor der var mulighed for det så vi mente, at der var en mulighed omkring Sengeløse. Vi indgik i et samarbejde. En kontakt til forskellige borgere i Sengeløse bekræftede dette. Der var forskellige meninger om hvor vindmøllerne skulle placeres, men det burde være til at finde ud af.

Vi gik i gang med at samle interesserede – primært Sengeløseborgere – der tilkendegav interesse for et vindmøllelaug og som med indskud signalerede ægte interesse for sagen. 32 meldte sig. Vi havde indledende møde med kommunalforeningsrepræsentanter og holdt orienteringsmøde på Sengeløse kro. Et rimeligt besøgt møde.

De fremmeste af vindmøllefortalerne i Sengeløse talte for placering i Transportkorridoren omkring Kohøjvej og lossepladserne her.

Kommuneplanerne sagde noget andet. Hvis der skulle opsættes vindmøller i transportkorridoren, skulle ejeren være indstillet på at fjerne den (dem), hvis den (de) kom i vejen for øvrig planlægning. Det ville ingen.

NESA og kommunen regnede sig frem til en placering vest for Sengeløse, i behørig afstand fra byen, men ikke i transportkorridoren.

Den valgte placering var der en stigende skepsis imod. De fleste ytrede forståelse for vindkraften, men altså bare ikke lige her. Den ville skæmme udsynet, og så ville møllerne larme.

Uanset vores ihærdighed endte sengeløseprotesterne med at kommunen nægtede at give tilladelse til, at der kunne opføres vindmøller ved Sengeløse.(1994-95)

MASSER AF INSPIRATION – MEN INGEN HØRTE DET

I Grønt Boligforums regi holdt vi i 2006 et stort anlagt møde hvor en aktiv beboer fra Herlev kom og fortalte om hvordan de i hendes boligafdeling for alvor havde sat genbrug, affaldshåndtering og brug af de grønne arealer i system. Hun havde lavet noget godt inspirationsmateriale, og havde i andre boligafdelinger også høstet anerkendelse for hendes og andres seriøse arbejde for miljøet i boligafdelingen.

Der kom bare ikke en og hørte på hende – altså ud over arrangøren, som sørgede for at hun fik et par flasker vin som tak for ulejligheden.

Hvad lærte vi af det?

Skal man for alvor få fat på boligrepræsentanter og aktive i boligafdelinger skal det være meget målrettet de enkelte boligafdelinger, hvis man overhovedet skal gøre sig håb om lydhørhed. Det må ikke blive for generelt. Kan man finde og bruge aktuelle tal, der direkte har med den enkelte boligafdeling at gøre – f. eks. om hvor meget de selv kan spare ved at stramme op på deres kildesortering kan der være basis for lydhørhed.

HØJE-TAASTRUP FRUGTFORMIDLING

Hvert år ligger en masse nedfaldsfrugt og rådner i folks haver. Hvert år er der folk som vil være lykkelige for at få nedfaldsfrugt til marmelade, frugtgrød e.l. Hvorfor ikke koble de to parter?

Dette var baggrunden for ideen om Høje- Taastrup Frugtformidling. MEC påtog sig at sætte de to parter i kontakt med hinanden.

Vi prøvede 3 år (1995, 1997, og 2002). Der var ingen problemer med at finde folk der godt ville ulejlige sig med at samle nedfaldsfrugt op, men det lykkedes aldrig at finde nogen der ville lade andre komme i deres have og samle de nedfaldne æbler op.

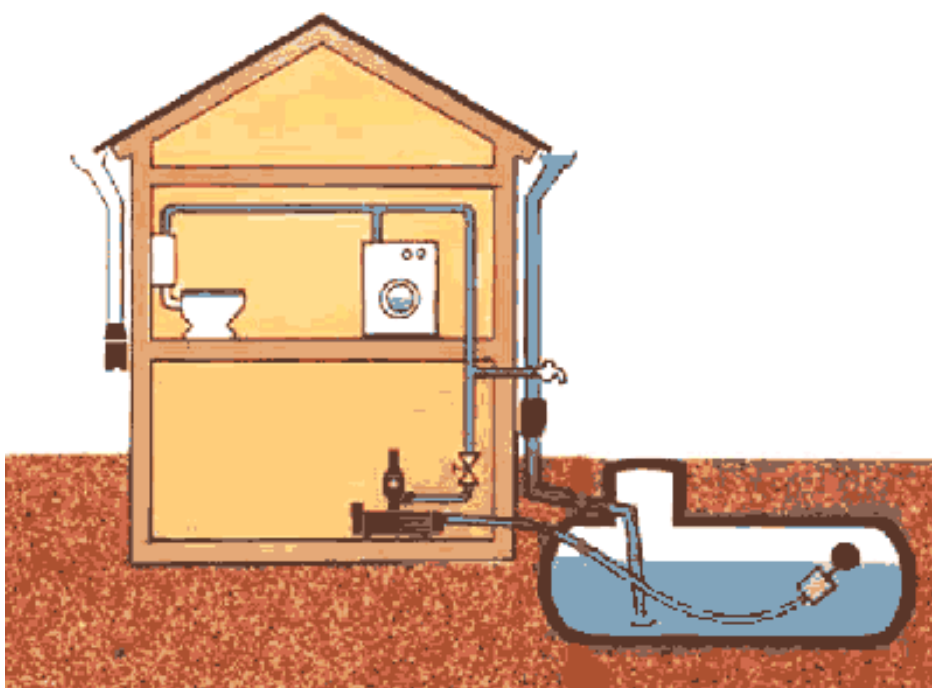
Hvad lærte vi af det: Det kræver noget overvin-delse at lukke ukendte folk ind i ens have. Vi ændrede konceptet så folk i stedet kunne leje en mostpresse og så selv udnytte nedfaldsfrugten. Det faldt i bedre jord.

REGNVANDSANLÆG SOM UDDANNELSESPROJEKT

MEC har altid arbejdet for, at regnvand skulle genanvendes. Vores fremmeste indsats i den sammenhæng var et uddannelsesprojekt, hvor vi indgik i samarbejde med lokale VVSere om at få opkvalificeret ledige til at kunne etablere regnvandsanlæg for private borgere. Projektet var rettet mod borgere i den del af kommunen, hvor kloakvand og regnvand sammenblandes. Et én-strengt system, som belaster kloakværket med ekstra og unødvendige mængder af regnvand. Vi kom ganske langt. Vi fik kontakt med 6 VVSere, der viste interesse i at indgå i en uddannelsesaftale mod behørig compensation. Vi indgik i et samarbejde med kommunens arbejdsmarkedsafdeling, som var indstillet på at lave et beskæftigelses/uddannelsesprojekt, hvor langtidsledige blev opkvalificeret til at kunne arbejde med etablering af regnvandsanlæg som speciale. Vi fik en bevilling fra Grøn Fond, hvorefter vi fik lavet et forprojekt, der afklarede en række tekniske forhold, som skulle være på plads, før man for alvor satte skred i regnvandsanlæg i større målestok. Vi fik en bevilling på ½ mio. kr. fra EU's socialfond. MEN vi fik ikke dispensation fra Kommunefuldmagten der præciserer, at kommuner må ikke iværksætte initiativer, hvor man begunstiger udvalgte borgere med f. eks. at lave anlægsarbejde på deres ejendom.

Hvad lærte vi af det? Vi lærte kommunefuldmagten at kende og at godt kan være en blokering for gode ideer. (1995).

Der kunne være nye jobs, klimasikring, besparelse af grundvand i en samlet løsning, men sådan skulle det ikke være.

SPISEFISK I HAVEN/KREBSELAUG

Selvforsyning har altid stået højt i MEC. Fisk er en god næringskilde, så hvorfor ikke holde sine egne fisk i baghaven?

Det var tankegangen bag et projekt i 1998, hvor folk inviteredes til at blive inspireret til at høre, hvordan man bedst kom i gang med at holde sine egne spisefisk (først og fremmest karper og krebs).

Det blev til et arrangement med Ove Loland, der på Bornholm har arbejdet en del med spisefisk, og det blev til et offentligt arrangement hos en haveejers på Rødhøjgårdsvej, hvis have er meget præget af fisk.

Der var pæn interesse for begge arrangementer og en vis interesse for at snakke videre om krebselaug (folk, som i fællesskab sætter krebs ud i en sø). Det blev dog ved snakken. Så vidt vides, har ingen gået i gang med selv at opfostre sin egen fiskeføde i kølvandet på initiativet, og krebselaugene strandede p.g.a. for svag interesse.

Hvad lærte vi af det? Skal der etableres noget nyt som skal bæres videre skal der være mindst én som virkelig brænder for det og godt vil bære det videre. Det er ikke os i MEC der skal få de skæve ideer. Vi skal være stedet hvor folk med skæve ideer kan få en hånd i ryggen.

Tænk sig at kunne gå ud i haven og så fange sine egne fisk.

FRILANDSGRISELAUG PÅ HØJE TAASTRUP PRÆSTEGÅRD

Det var faktisk Svend Præst, der selv foreslog det. Hvorfor skal vi ikke sætte nogle grise på græs ved præstegården i Høje- Taastrup? Når man kan gå sammen om at have køer på græs, hvorfor skulle man så ikke også - i fællesskab – kunne sætte grise på græs?

Arealet var ideelt. Centralt placeret med et vandhul og et skur, hvor de kunne gå ind, når de skulle i ly.

Vi gik i gang med at efterlyse eventuelle interessenter. Folk, der godt kunne have lyst til at investere i en halv eller hel frilandsgris, hvis opvækst de kunne følge, og som de selv kunne være med til at passe. Seks seriøse interessenter meldte sig, og der skal som bekendt bare tre til at starte en forening.

Der var skolelærere og institutionspersonale, der ytrede deres begejstring over muligheden for lokalt at kunne følge med i, hvordan grisene voksede sig store og fede. Alt var klappet og klart, indtil det viste sig, at præsten ikke havde taget de højere magter i ed. Menighedsrådet var ikke blevet spurgt. De var fortørnet over at kunne læse om initiativet i avisen. Projektet blev aldrig til noget.

Hvad lærte vi af det? Man skal sørge for at få taget alle parter der kan tænkes at have interesse i ed.

Frie og tilfredse grise på præstens jorde?

Her er det en god idé at sikre sig at også de endnu højere magter synes om idéen.

INGEN TOG CYKLEN

Efter i 9 år, sammen med butiksbestyrelsen i Dagli`Brugsen i Sengeløse, at have ført kampagne for at få de handlende til at lade bilen blive hjemme, når de skulle handle, måtte vi konstatere fiaskoen: aldrig havde så få taget cyklen som den søndag i oktober 2008, hvor vi delte rabatbilletter ud til cyklende og gående kunder for sidste gang.

Hvad lærte vi?

En kampagne skal være mere fokuseret. Derfor besluttede vi - efter at vi gennem en konkurrence i Sengeløse Nyt at have bedt om input—at lave en mere fokuseret kampagne således at der flere gange om året positivt og skarpt stilles ind på problematikken. Ved hjælp af en lokal agent, Kurt Søborg, "fangede" vi cyklister i Sengeløse og fik dem efterfølgende portrætteret i Sengeløse Nyt. Hvorfor cykler de? Hvilke overvejelser har de gjort om det at cykle kontra at bruge bilen? Hvad opnår de positivt omkring motion og sundhed ved at cykle. Positive rollemodeller til inspiration. De portrætterede fik de en "bøde", nemlig en flaske rødvin. Det var overskuddet fra den lokalt lukkede delebilklub der finansierede rødvinene.

Det er svært at lokke folk til at springe på cyklen når man søndag morgen skal til Dagli`Brugsen for at hente rundstykker.

KYLLINGER UD AF ÆGGET

Egentlig var ideen da genial. At få skoleklasser til at udruge æg og lære noget om livets forunderlige skabelse, for så, når kyllingerne blev for store og begyndte at lugte, at give dem videre til MEC. Så ville vi kunne leje dem ud i vores kyllingefræser, hvor de kunne gå og kratte i folks haver et par måneder, for så at slutte deres liv som et alternativ til papkyllinger.

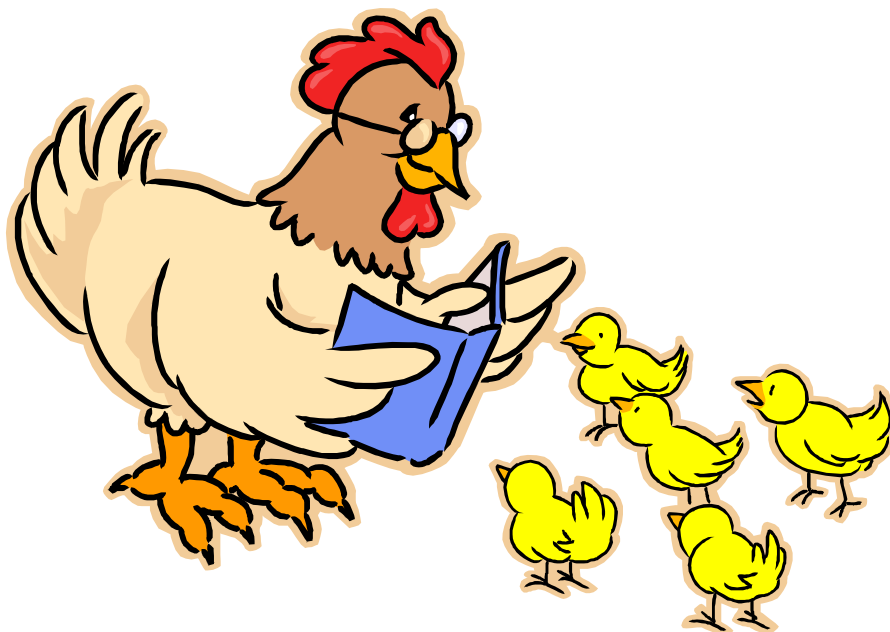
Projektet lykkedes en enkelt gang, men ellers gik det galt.

Der var faktisk flere skoleklasser, der lånte en rugemaskine og skaffede sig befrugtede æg. De beholdt bare kyllingerne, eller forældrene overtog dem. De havnede i hvert fald ikke i MEC.

Da vi opdagede, at skolerne ikke var særlig pålidelige som "råstof-leverandører", måtte vi ty til andre kyllingeleverandører. Vi havde jo allerede afsat kyllingefræserne til flere haveejere. Derfor måtte vi fra et rugeri bestille daggamle kyllinger som "vikarer". De kom med posten i en papkasse (postbuddet kikkede noget), og vi måtte rigge et midlertidigt hjem til kyllingerne. Også det gik i fiasko. Indtil kyllingerne var store nok til at klare sig selv, havde vi aftalt, at de kunne komme i pleje hos Svend Præst i Høje- Taastrup præstegård. Her kunne kyllingerne gå i fred og ro under en rugelampe – troede vi! Der gik ikke et døgn, så var de alle ædt af præstens kat, (det var nu en omstrejfende kat, der forbrød sig).

Det lykkedes dog i anden omgang (og med forsinkelse) at sikre kyllinger til de ventende familier, men ideen fra rugemaskine til suppegryde kom aldrig til at fungere. (1995-96).

Man kan gøre meget med kyllinger, men kommer ræven er der ikke noget at gøre.

DELEBILKLUBBEN MÅTTE LUKKE

I perioden 2001-2008 havde vi en lokal delebilsklub, Høje- Taastrup Delebil, som var startet på initiativ af MEC og som havde sekretariat her. En god lille forening hvor formålet var at begrænse bilforbruget. Bilen bookes via internettet og man betaler kun for det forbrug man har. Klart en fordel når man ellers ville have haft en bil udelukkende beregnet på fritiden – op til 10.000 km pr. år.

I 2008 måtte delebilsklubben se i øjnene, at den måtte lukke. Fra 1. maj blev medlemmerne en del af Albertslund Delebil, dog således at der stadig står en delebil tilgængelig ved Høje- Taastrup station. Selvom vi gjorde flere forsøg på at gøre opmærksom på fordelene, var simpelthen ikke nok, der ville deles om bilen i Høje-Taastrup. I Albertslund har de 19 debiler.

Hvad lærte vi af det?

Skal en delebilsklub fungere i Taastrup, kræver det meget entusiasme hvor der er mindst én, som har delebil som sin vigtigste fritidsinteresse.

Vi har lavet flere fremstød for debilen. Her i forbindelse med Frivillighedsdagen i Hedehusene 2013.

Desværre uden at nye medlemmer dukkede op.

JORDBRUGSPARCELLER I REERSLEV

I 1999 havde vi fokus på halmhusbyggen. I den forbindelse viste der sig interesse for, at nogen arbejdede for en lokal eksperimentiel zone, hvor man kunne etablere sig med en bo-enhed uden at der var de sædvanlige restriktioner. F.eks. erhverv og landbrug sammen med bolig, egen vandrensning og vandgenbrug, alternative byggematerialer, vedvarende energikilder.

Vi påtog os at undersøge vilkårene for, at der i Høje- Taastrup kommune kunne etableres jordbrugsparceller. Altså boliger, hvor der er tilknyttet et større areal, hvor der kan være heste, grise og får, og hvor man i større omfang kan dyrke sine egne fødevarer. En blanding mellem et parcelhus og et husmandssted. Det eneste sted, kommunen kunne forestille sig, at jordbrugsparceller evt. kunne etableres, var i en nyudstykning i Reerslev. Det skulle selvfølgelig sanktioneres af jordejeren. Han var ikke interesseret i jordbrugsparceller.

Hvad lærte vi af det? Vi gjorde det vel egentlig rigtig nok. Inden vi efterlyste interesserede nybyggere undersøgte vi om der overhovedet var jord til dem.

Permakultur tæt ved boligen i særligt udstykkede jordbrugsparceller.

Måske en god ide, men den gik ikke i Reerslev.

INGEN HJÆLP TIL GADEBØRN I NIGERIA

Her er der tale om et ualmindeligt godt og fornuftigt ulandsprojekt. En god kontakt i modtagerlandet, der havde engagement og allerede var godt i gang. Et godt formål, nemlig at støtte at gadebørn i Nigeria ville kunne komme i gang med selv at tjene penge ved at lave håndværk, og endelig en god del værktøj som ikke kunne bruges i Danmark, men som ville blive påskønnet meget i Nigeria.

Alt var pakket og klart. Der manglede bare lige papirerne, der skulle give tilladelse til at containeren kunne komme ind i landet. Disse papirer fik vi aldrig. Hvor nødig vil end ville, måtte vi se i øjnene at containeren ikke kunne komme afsted.

Det indsamlede blev omdirigeret til et projekt i Madagascar. Her blev de glade for det, men gadebørnene i Nigeria blev snydt.

Hvad lærte vi her?

Vi lærte at Nigeria er et af de vanskeligste lande at komme ind i med en container. Desuden lærte vi generelt at inden man sætter en større indsamling i gang, skal man være temmelig meget sikker på, at man kan få det indsamlede ind i det land man samler ind til.

Disse erfaringer brugte vi senere i et andet ulandsprojekt vi blev en del af, nemlig Masanga hospitalet i Sierra Leone.

Gadebørnene i Nigeria fik ikke noget indsamlet værktøj fra Høje-Taastrup og omegn.

INDSAMLING AF BIOAFFALD FRA EN SAMLET BEBYGGELSE—NIX

2009: Vi havde med stort besvær fået overtalt beboerrepræsentanter og de ansatte i tre ud af fire byer i Torstorp til at de skulle frivilligt gå ind i at frasortere deres organiske affald så det kunne blive indsamlet og omdannet til gødning og biogas fra Vestforbrændings biogasanlæg i Audebo ved Holbæk. Vi havde fået direktøren i Solum Christian Christensen overtalt til at tage med på en runde rundt til de forskellige boligafdelinger for at berolige de forskellige ejendoms-mestre der skulle håndtere affaldet. Vi fik gennemført en busudflugt hvor beboerne kunne se anlægget hvor deres organiske affald skulle lande. Vi gennemførte et møde med kommunens affaldschef hvor repræsentanter for boligafdelingerne mødte frem for at overbevise ham om at de godt ville tage på sig opgaven med at frasortere det biologiske affald. Eneste betingelse var at de ikke også skulle betale ekstra for det.

Vi forberedte en sag som så skulle forelægges politikerne hvoraf vi havde været i kontakt med enkelte af dem forinden og varskoet dem. Men -embedsmændene indstillede forslaget til afvisning med den begrundelse at de mente at beboerne selv skulle betale for de ekstra udgifter der måtte være forbundet med det. Der var godt nok en pulje på ca. 25 mio. kr. afsat til at understøtte affaldshåndteringen i Høje-Taastrup, men forvaltningen indstillede at disse penge kunne ikke komme enkelte borgere til gavn. Det skulle komme alle til gavn. Et krav som man i andre kommuner ikke har gjort gældende. Uanset hvad: politikerne afviste forslaget med samme begrundelse som embedsmændene.

Hvad lærte vi af det? Det er svært – selv når man mener at have gjort sit forarbejde godt. Vi var åbenbart for tidligt ude.

Boligområderne - her Lauritz Larsen fra Sønderby - var indstillet på også at frasortere det organiske affald.

Det var kommunen til gengæld ikke.

OPSLAGSTAVLEN 2640

2011: Har du ting som du ikke bruger og godt vil af med uden at skulle annoncere i den Blå Avis og uden at skulle bruge kræfter på at pakke og sende det? I så fald skal du af-sætte det lokalt. Det gjorde man før i tiden ved opslag i dagligvarebutikken, men flere steder har de ikke nogen opslagstavle mere. Det var ideen med at lave en digital opslagstavle – i første omgang for borgere i Hedehusene og omegn: Opslagstavle2640.dk.

Selvom vi på forskellig måde søgte at gøre opmærksom på muligheden, meldte der sig kun de der mere eller mindre følte sig presset til at reklamere på hjemmesiden. Men ingen bed på og vi endte med at måtte lukke projektet igen.

Hvad lærte vi: En ide kan se rigtig god og oplagt ud i teori-en, men når det kommer til den praktiske virkelighed kan det falde helt anderledes ud.

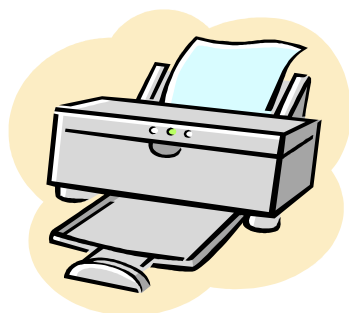

REPARATION AF PRINTERE

2007-2014: Vi har næsten hver uge 2-3 henvendelser fra folk, der gerne vil have os til at reparere printere. Vi har prøvet adskillige gange at reparere dem – uden held. Vi har ikke kunnet gennemskue de fælder som producenterne lægger for folk, der godt vil at printerne kan fungere når garantiperioden er udløbet.

Det er en tilbagevendende frustration at måtte se i øjnene at alle de gode ressourcer der er i en printer bare ikke kan få lov at komme i cirkulation.

Vi har i 2014 kapituleret, idet vi er kommet i forbindelse med en virksomhed, Printstation.dk der godt kan finde ud af at reparere blækpatroner. Dem henviser vi nu til.

Hvad lærte vi? Det er ikke alt man kan klare selv. Nogen gange kan vi blive nødt til at se vores begrænsninger i øjnene.

NÅR OLIE SLIPPER OP.....

2012: Vi lavede en stort opsat konkurrence rettet mod skolernes 7.-10. klasse. Klasserne skulle byde ind med deres løsning på hvad der skal komme i stedet når de fossile energikilder slipper op. De fik frie hænder til at formidle som de selv ville – videofilm, udstilling, små historier. Vi søgte og fik bevilget fondsmidler til præmier og havde således fået mulighed for at give vinderklassen 5000 kr og der var penge til både anden og tredje præmien. Vi fik nedsat en dommerkomite med borgmesteren i spidsen og rettede henvendelse specifikt til skolerne i to omgange og fik pressen til at omtale det.

En klasse meldte sig. 7a på Torstorp Skole. De fik til gengæld lavet en fin videofilm som efterfølgende blev distribueret til andre skoler.

Hvad lærte vi: Det er godt nok svært at formidle en konkurrence til skoler. Specielt når det kan være temmelig omfattende planlægningsarbejde der griber ind i en hverdag hvor den ene dag tager den anden.

Her har vi vinderklassen. De var vidst godt tilfredse med at der ikke var tvivl om at de havde vundet.

PAS EN ANDENS HAVE

2012-2013: Ideen er i al sin enkelthed. En pensionist eller fraskilt har en stor have og har svært ved at få den passet, men vil gerne fortsætte med at bo i huset.

En familie bor i lejlighed og har ikke adgang til en have og vil gerne dyrke grøntsager. De to parter skal da bare sættes i kontakt med hinanden, så bliver alle glade.

Første år fandt vi faktisk en fraskilt kvinde i et stort hus som godt ville lade en anden passe haven og få udbyttet. Vi fandt også en familie der godt ville overtage jorden, men faldt så fra da det endelig gjaldt.

Næste år havde vi to der godt ville stille deres have under andres pasning med høstudbyttet som belønning. Den ene meldte der sig slet ikke nogen til og den anden meldte de sig så sent så det var begrænset hvad udbyttet blev.

Der burde være potentiale for mange flere.

Hvad lærte vi: Vi påstår at ideen stadig er så god så vi godt vil prøve igen i 2014. Det understreges også af at i 2013 blev lavet initiativet Del Haven i regi af Praktisk Økologi hvor man arbejder ud fra samme princip.

Der kan komme meget godt ud af at dyrke jorden. Også selv om det ikke er ens egen.

LARS OG HELLE VALGARRANGEMENT

2011: Vi ønskede – sammen med vores hovedorganisation VedvarendeEnergi - at ville gøre en ekstra indsats for at sikre at valgkampen forud for Folketingsvalget den 15. september 2011 skulle fokusere på miljø-og bæredygtighed.

Derfor lavede vi sammen et helt særligt valgarrangement den 6. september, der skulle tiltrække sig stor opmærksomhed og masser af deltagere. For at skaffe opmærksomhed og tiltrækning meldte vi ud at alle der hedder Lars eller Helle skulle være velkomne. Ikke bare ville de få mulighed for at træffe folketingskandidater der havde en mening om miljøet. De ville også blive trakteret med en lækker og miljøvenlig menu lavet af det lokale Catering-firma Fru Jensen. Vi fik taletid på Københavns Radio i anledning af det utraditionelle arrangement og satte så et loft. Der kunne højst være plads til 60 Larser og Heller. De skulle tilmeldes forinden, men ingen tilmeldte sig. Så gik vi i gang med at ringe rundt til alle lokale der hed enten Helle eller Lars og med stort besvær og lidt snyd (der kom et par stykker med der ikke hed hverken Helle eller Lars) lykkedes det at finde 17 deltagere.

De havde så til gengæld en fin aften i selskab med Mogens Lykketoft (A) og Kurt Scheelsbeck (K).

Hvad lærte vi? Selv når ideen på papiret virker genial og spændende så virker det ikke altid når den skal holdes op imod virkeligheden. At blive inviteret til et vælgermøde og ligefrem få gratis mad for at være med, virker mistænkeligt. De er garanteret ude på noget.

Vi hyggede os med forberedelsen og grinede meget i vores jagt på Lars og Helle, men vil næppe gennemføre et lignende arrangement igen.

FÅ FIK SELVFORSYNERHJÆLP I PARCELHUSHAVEN

2012-2013: Der snakkes meget om selvforsyning og der er – når man spørger – en god forståelse for at vi skal da forsyne os meget mere med fødevarer lokalt fremstillet end ved at få dem fløjet ind fra de varme lande.

Derfor mente vi det fald helt i tråd med tidsånden at tilbyde haveejere at de – for et meget beskedent beløb – kunne få meget kvalificeret hjælp af hortonom Aiah Noack til at lægge dele af pryd- og græsplænehaven om til at dyrke porrer, kartofler og gulerødder. En meningsfuld og nærværende syssel der ovenikøbet ville kunne spare penge på husholdningsbudgettet. Vi fik lavet foldere. Vi fik lavet omtale i lokalpressen. Kun en enkelt – Lone Haagensen fra Høje Taastrup - reagerede. Hende tilbød vi så til gengæld at hun kunne få inspirationen gratis mod at hun indvilgede i at lægge have til et kursusforløb for andre haveinteresserede, der alvorligt overvejede at lægge om til flere grøntsager.

I gang igen med annonceringen og så var der da fem der meldte sig. Vi havde forventet mindst 12 deltagere. De fik så til gengæld et godt spark og inspiration til det videre forløb. Vi gennemførte et tilsvarende kursus i 2013 – også kun med fem deltagere.

Hvad lærte vi? Det er ikke nemt at gå nye veje med indretningen af haven. Det skræmmer haveejere idet de er overbeviste om at grøntsagsdyrkning i egen have ikke – tidsmæssigt – lader sig forene med at have et job ved siden af.

Vi lærte dog også at deltagerne var glade for den viden de fik og at der er en gryende interesse for at dyrke grøntsagerne selv. Vi agter således at forsøge igen.

Aiah Noack instruerer i hvordan man kan indrette sin have så den både er smuk og nyttig.

Det er en del af projektet der gerne skulle få flere til at dyrke grøntsager i deres parcelhushave.

ERHVERVSNETVÆRK FOR HÅNDVÆRKERE

Det er en rigtig god ide at lokale håndværkere på tværs af fagskel bliver opmærksomme på hinanden og hinandens kvalifikationer og således hjælper hinanden med at skaffe lokalt arbejde. F.eks. at når VVSere skal ordne varmeanlægget at han da vil kunne sige til kunden at det vil være godt i samme omgang at få en lokal tømrer eller glarmester til at gøre noget ved trækket ved vinduet.

Det har man i Hjørring og Frederikshavn haft rigtig gode erfaringer med og der er således blevet dannet til lokal håndværkernetværk der mødes og som løbende bliver efteruddannet.

Et sådant netværk forsøgte vi i 2012 – i samarbejde med Hedehusene Erhvervsforening – at etablere. Det var ikke fordi der slet ikke var interesse, men den var i hvert fald betragtelig begrænset.

Efter at have holdt et møde, sendt breve rundt sammen med erhvervsrådet til potentielle interesserede, skrevet om det i avisen og talt med flere måtte vi til sidst pakke sammen og opgive. Der var ikke tilstrækkelig tro og opbakning til det.

Hvad lærte vi? Dette var en opgave i kanten af vores formåen. Skal et sådant netværk etableres skal der folk i spidsen der virkelig brænder for det, og gider lægge kræfter i det med risiko for at der ikke er stor indtjening i de første år.

Hvorfor kan håndværkere ikke arbejde sammen og henvise til hinanden, når det gælder om at give boligejeren den mest energivenlige bolig?

LEJ LOKALT - ÅBENBART IKKE

2013: Hvorfor eje en slagboremaskine eller en tapetafdamper, når du kun skal bruge den måske en time. Det er da logisk at udstyr som man sjældent bruger det låner eller lejer man. Ikke desto mindre står der ganske mange maskiner i kældre og udeskure og ruster 99% af deres levetid.

Det er baggrunden for at virksomheder som TX12.dk og jepti.dk har slået sig op. Men hvordan med logistikken. Hvis man bor i Kalundborg og kan leje en kompostkværn i Korsør så har vi et logistisk problem. Det må alt andet lige være bedre at knytte folk der bor i nærheden af hinanden sammen. Vi tog kontakt til manden bag TX12, Peter Drejer, som godt kunne se problemet og var indstillet på at være med i et lokalt fremstød i Hedehusene hvor folk kunne møde op og høre nærmere om ideen og finde ud af hvordan vi bruger en landsdækkende portal lokalt. Vi var i rigtig god tid og aftalte at fremstødet skulle ske i foråret 2013 på et tidspunkt hvor folk skulle i gang med at bruge deres redskaber i have og værksted.

Vi fik lavet flyer og fik pæn omtale i lokalavisen forud for mødet – men Peter Drejer var ikke til at få fat i. Han kom ikke, men der kom heller ikke lokale borgere overhovedet.

Hvad lærte vi? Man kan have nok så gode ideer, men der skal også være lokale folk der tager dem til sig.

Hvorfor skal man investere i en slagboremaskine man kun bruger en gang om året, når man kan leje den af naboen? Det var ideen bag et ikke godt besøgt møde i starten af 2013.